

Datum van inontvangstneming : 31/08/2023

Zaak C-454/23

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

18 juli 2023

Verwijzende rechter:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias (Cyprus)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 juni 2023

Verzoekende partij:

K.A.M.

Verwerende partij:

Republiek Cyprus

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep waarmee de verzoekende partij in het hoofdgeding opkomt tegen de beslissing van de Anatheoritikis Archis Prosfygon (autoriteit belast met het toezicht op vluchtelingen, Cyprus) van 30 juli 2019, waarbij het administratief beroep is verworpen dat was ingesteld tegen de beslissing van de Ypiresia Asylou (asiel dienst, Cyprus) van 12 april 2019 houdende intrekking van de vluchtelingenstatus die deze dienst aan de verzoekende partij had verleend.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95 in het licht van het primaire Unierecht en het internationale recht – Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1) Kan artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), volgens hetwelk de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken wanneer er goede redenen bestaan om de vluchteling te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de bescherming verlenende staat, in het licht van artikel 78, lid 1, VWEU, het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreffende het asielrecht, aldus worden uitgelegd dat het toestaat dat de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op grond van gedragingen in het verleden of vermeende daden die de vluchteling heeft gesteld voordat hij de bescherming verlenende staat binnenkwam, die zich hebben voorgedaan buiten die staat en die niet vallen onder de gedragingen die een reden zijn voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus, gelet op artikel 1F van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen en artikel 12 van richtlijn 2011/95 betreffende uitsluiting, waarin de redenen voor uitsluiting van een persoon van de vluchtelingenstatus limitatief zijn opgesomd?

2) Indien [de eerste vraag] bevestigend wordt beantwoord: is artikel 14, lid 4, onder a), bij die uitlegging verenigbaar met artikel 18 van het Handvest en met artikel 78, lid 1, VWEU, volgens welke met name het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève, waarbij de uitsluitingsclausule die is vastgesteld in artikel 1F van dit Verdrag uitputtend is geformuleerd en restrictief moet worden uitgelegd?

3) Hoe moet het begrip „gevaar voor de veiligheid van de lidstaat” in het kader van de toepassing van artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95/EU worden uitgelegd, gelet op de bijzonder hoge standaard die voor dit begrip is vastgesteld in artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève en de ernstige gevolgen voor de vluchteling wiens status wordt ingetrokken, en kan met name op grond van dit artikel een beoordeling van het gevaar plaatsvinden in verband met vermeende daden of gedragingen die zich voorafgaand aan de binnenkomst in de bescherming verlenende staat hebben voorgedaan? Kan het begrip „gevaar voor de veiligheid van de lidstaat” in het kader van de toepassing van artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op daden of gedragingen van de vluchteling die zich buiten die staat hebben voorgedaan?

Aangevoerde bepalingen van internationaal recht

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: „Verdrag van Genève”): artikel 1F.

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en rechtspraak van het Hof van Justitie

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: artikel 78, lid 1.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”): artikel 18.

Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60): overwegingen 49 en 50 en artikel 2, onder o).

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9): artikel 12, lid 2, en artikel 14, lid 4.

Arresten van 9 november 2010, B en D (C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661); 4 april 2017, ██████████ (C-544/15, EU:C:2017:255); 14 mei 2019, M. e.a. (Intrekking van de vluchtelingenstatus) (C-391/16, C-77/17 en C-78/17, EU:C:2019:403); 6 oktober 2020, La Quadrature du Net e.a. (C-511/18, C-512/18 en C-520/18, EU:C:2020:791); 6 oktober 2021, W.Ž. (Kamer voor bijzondere controle en publieke zaken van de Sąd Najwyższy – Benoeming) (C-487/19, EU:C:2021:798), en 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a. (C-159/21, EU:C:2022:708).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Wet inzake vluchtelingen van 2000 (L. 6(I)/2000): artikel 6A, leden 1, 1A en 2.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Op 29 december 2018 is de verzoekende partij via bezet gebied illegaal het grondgebied van de Republiek Cyprus binnengekomen. Op 10 januari 2019 heeft zij een verzoek om toekenning van de internationale-beschermingsstatus ingediend. Op 18 januari en 20 maart 2019 zijn er gesprekken gevoerd met de verzoekende partij om haar verzoek te kunnen beoordelen, terwijl zij in bewaring was gesteld.
- 2 Op 28 januari 2019 heeft het antiterrorisme-bureau (Cyprus) een vertrouwelijke brief gestuurd aan de asiendienst (Cyprus), waarin melding werd gemaakt van het gevaar dat de aanvrager vormt.

- 3 Na de behandeling van het verzoek van de aanvrager besliste de asiendienst om hem de vluchtelingenstatus te verlenen. Het hoofd van de asiendienst wees zijn verzoek echter af op grond van artikel 6A, lid 1, onder c) van de wet inzake vluchtelingen. Op grond van dit artikel „wordt de vluchtelingenstatus ingetrokken als het hoofd (...) op grond van goede redenen van mening is dat de betrokkene een gevaar vormt voor de veiligheid van de Republiek”.
- 4 In de beslissing van de asiendienst zijn de argumenten die de aanvrager in alle stadia van zijn asielerzoek heeft aangevoerd, gedetailleerd toegelicht. Zijn argumenten bestonden met name uit drie essentiële feiten, namelijk: (i) de Marokkaanse nationaliteit van de aanvrager; (ii) het feit dat hij atheïst is; (iii) de vermeende vrees van de aanvrager om vervolgd te worden als hij naar Marokko zou worden teruggestuurd vanwege het feit dat hij atheïst is.
- 5 Na beoordeling van de geloofwaardigheid van de aanvrager en na het verrichten van onafhankelijk onderzoek, waarin informatie is vergaard over de situatie in Marokko met betrekking tot religieuze aangelegenheden en de behandeling van atheïsten en andere minderheden in de samenleving, heeft de asiendienst de argumenten van de aanvrager met betrekking tot alle feiten aanvaard.
- 6 De asiendienst heeft echter besloten de vluchtelingenstatus van de aanvrager in te trekken. Daarbij heeft deze dienst zich gebaseerd op artikel 6A, lid 1, onder c), van de wet inzake vluchtelingen, rekening houdend met de brieven van de afdeling van het bevolkings- en immigratieregister en de afdeling antiterrorisme, waarin de aanvrager wordt beschreven als een persoon die een gevaar vormt voor de Cypriotische samenleving en voor de veiligheid van de Republiek.
- 7 De brief van de asiendienst betreffende de afwijzing van het verzoek van de verzoekende partij is aan haar betekend op 16 april 2019.
- 8 De aanvrager heeft administratief beroep ingesteld bij de Anatheoritiki Archi Prosfygon (autoriteit belast met het toezicht op vluchtelingen, Cyprus), die op 30 juli 2019 een beslissing heeft genomen, waarbij de beslissing van de asiendienst wordt bevestigd en wordt geconcludeerd dat de aanvrager heeft aangetoond dat hij voldoet aan de noodzakelijke voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus om religieuze redenen. Desondanks heeft deze autoriteit overwogen dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, rekening houdend met het feit dat hij wordt beschouwd als een persoon die een gevaar vormt voor de Cypriotische samenleving en voor de veiligheid van de Republiek, en dat zijn vluchtelingenstatus om die reden moet worden ingetrokken overeenkomstig artikel 6A, lid 1, onder c), en artikel 6A, lid 1, van de wet inzake vluchtelingen.
- 9 Op 14 oktober 2019 heeft de aanvrager beroep ingesteld bij de Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias (bestuursrechter voor internationale bescherming, Cyprus), waarbij hij heeft verzocht om vernietiging van deze beslissing van de Anatheoritiki Archi Prosfygon.

- 10 De aanvrager die in bewaring was gesteld, werd op 24 februari 2020 in vrijheid gesteld als gevolg van de inwilliging van zijn verzoek om habeas corpus door de Anotato Dikastirio (hoogste rechterlijke instantie, Cyprus).
- 11 Op 21 april 2021 heeft de advocaat van verzoekende partij verzocht om een beslissing te nemen krachtens artikel 267 VWEU, teneinde aan het Hof van Justitie een aantal prejudiciële vragen te stellen die in de bijlage bij dat verzoek zijn opgenomen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 12 De hoofdstelling van verzoekende partij is dat aan het Hof een vraag moet worden gesteld om vast te stellen of artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95/EU, volgens hetwelk de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken wanneer er goede redenen bestaan om de vluchteling te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de bescherming verlenende staat, aldus kan worden uitgelegd dat het toestaat dat de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op grond van gedragingen in het verleden of vermeende daden die de vluchteling heeft gesteld voordat hij de bescherming verlenende staat is binnengekomen, die zich hebben voorgedaan buiten die staat en die niet vallen onder gedragingen die een reden zijn voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus en die ook niet zijn opgenomen in artikel 33 van het Verdrag van Genève als gedragingen in het verleden vóór binnenkomst in de bescherming verlenende staat.
- 13 Indien de voorgaande vraag bevestigend wordt beantwoord, wordt de vraag gesteld of die uitlegging een uitbreiding betekent van de uitputtende opsomming van gevallen waarin het geoorloofd is de vluchtelingenstatus uit te sluiten krachtens het Verdrag van Genève.
- 14 De Republiek Cyprus vordert – via de asiëldienst (hierna: „verwerende partij”) – dat het verzoek wordt afgewezen. Zij werpt tegen dat aan geen van de in artikel 267 VWEU vastgestelde voorwaarden voor de verwijzing van een prejudiciële vraag naar het Hof van Justitie is voldaan, en met name niet aan de voorwaarde betreffende het ontbreken van een beroep in rechte naar nationaal recht.
- 15 Zij stelt dat artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95 ondubbelzinnig is, en dat in dit geval hoe dan ook artikel 14, lid 5, van deze richtlijn van toepassing is. Voorts is artikel 6A van de wet inzake vluchtelingen in overeenstemming gebracht met deze richtlijn en dit artikel staat de intrekking van de vluchtelingenstatus toe gedurende het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de aanvrager. Ten slotte stelt verwerende partij dat verzoekende partij het Hof niet kan verzoeken om het afgeleide recht te toetsen aan de bepalingen van internationaal recht, maar enkel aan de Verdragen en het primaire recht.

- 16 Voorts stelt zij dat het begrip „gevaar voor de veiligheid van de lidstaat” in het Unierecht is uitgelegd en dat nationale veiligheidsvraagstukken tot de exclusieve bevoegdheid van de lidstaten behoren.
- 17 Daarnaast betoogt zij dat verzoekende partij door middel van haar vraag beoogt vraagstukken te laten onderzoeken over de verenigbaarheid van het nationale recht met het Unierecht, hetgeen niet tot de bevoegdheid van het Hof behoort.
- 18 Zij stelt ook dat het onderzoek naar de verenigbaarheid van het Unierecht met het Verdrag van Genève, waarop de tweede prejudiciële vraag betrekking heeft, buiten het kader van de toepassing van artikel 78 VWEU valt, en dat de derde prejudiciële vraag niet relevant is voor de onderhavige zaak.
- 19 Voorts benadrukt verwerende partij dat de verwijzende rechter niet verplicht is om het Hof van Justitie een prejudiciële vraag te stellen indien er rechtspraak bestaat over de uitlegging van de Unierechtelijke bepaling, aangezien het stellen van een vraag tot vertraging van de behandeling van de zaak en de goede rechtsbedeling zou leiden.
- 20 Verzoekende partij benadrukt dat de formulering van de prejudiciële vragen, hoewel dit tot de discretionaire bevoegdheid van de verwijzende rechter behoort, noodzakelijk is om uitspraak te kunnen doen, met name voor wat betreft de uitlegging van de bepalingen van richtlijn 2011/95 in het licht van de bepalingen van het VWEU en het Verdrag van Genève, nu dit Verdrag de basis vormt van het gehele gemeenschappelijke Europese asielbeleid.
- 21 Verzoekende partij stelt voorts dat de voorwaarde dat er „naar nationaal recht geen rechtsmiddelen zijn” verwijst naar gevallen waarin de prejudiciële verwijzing verplicht is voor een rechter wiens beslissing niet kan worden aangevochten, en niet naar gevallen als het onderhavige waarin een rechter daartoe kan overgaan. Ook licht zij toe dat „dat het [...] aan het Hof staat om de nationale rechterlijke instantie die hem om een prejudiciële beslissing heeft verzocht, de gegevens over de uitlegging van het Unierecht te verschaffen die noodzakelijk kunnen blijken voor de beslechting van het hoofdeding, rekening houdend met de in de verwijzingsbeslissing vervatte informatie over het op dat geding toepasselijke nationale recht en de kenmerkende feiten van dat geding” [arrest van 6 oktober 2021, W.Z. (Kamer voor bijzondere controle en publieke zaken van de Sąd Najwyższy – Benoeming), C-487/19, EU:C:2021:798, punt 78].
- 22 Voorts stelt verzoekende partij met betrekking tot het argument van verwerende partij dat de tweede prejudiciële vraag ertoe strekt na te gaan of het recht van de Europese Unie verenigbaar is met het Verdrag van Genève, dat artikel 78, lid 1, VWEU juist vaststelt dat het gemeenschappelijke asielbeleid verenigbaar moet zijn met het Verdrag van Genève. Bovendien citeert zij de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 14 mei 2019, M en X (Intrekking van de vluchtelingenstatus), C-391/16, C-77/17 en C-78/17, EU:C:2019:403), waarin het Hof van Justitie zich deels heeft uitgesproken over de verenigbaarheid van

richtlijn 2011/95/EU met het Verdrag van Genève. Bovendien moet worden benadrukt dat deze prejudiciële vragen erop zijn gericht om het Unierecht uit te leggen en niet het nationale recht of de verenigbaarheid van het nationale recht met het Unierecht.

- 23 Wat betreft het begrip „gevaar voor de veiligheid van de lidstaat” stelt verzoekende partij dat het Hof van Justitie dit begrip inderdaad herhaaldelijk heeft uitgelegd, maar altijd in het licht van de omstandigheden en de feiten van elk specifiek geval, en dat er daarom nog een lacune bestaat wat de uitlegging betreft van de werkingssfeer van artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95. Bovendien wijst zij op de tegenstrijdigheid in de stellingen van verwerende partij, die enerzijds beweert dat het betreffende begrip tot de exclusieve bevoegdheid van de lidstaten behoort en anderzijds dat het al is uitgelegd in het Unierecht.
- 24 In antwoord daarop stelt verwerende partij dat artikel 33 van het Verdrag van Genève niet van toepassing is op het onderhavige geval, aangezien er geen uitzettingsmaatregel tegen verzoekende partij is genomen en deze haar verblijfsrecht behoudt in afwachting van de uitkomst van het beroep, zodat het irrelevant is om te beoordelen of dit artikel verenigbaar is met artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95.
- 25 Verwerende partij stelt voorts dat er rechtspraak van het Hof van Justitie bestaat over de verenigbaarheid van het recht op intrekking van de internationale bescherming en over de vraag of dit in strijd is met het Verdrag van Genève, waarbij zij de rechtspraak van het Hof aanhaalt ter ondersteuning en rechtvaardiging van haar standpunt. Zij baseert zich ten eerste voor het begrip „gevaar voor de veiligheid van de lidstaat” op het arrest van 4 april 2017 (█ C-544/15, EU:C:2017:255) en op de conclusie van advocaat-generaal Szpunar in de zaak █ (C-544/15, EU:C:2016:908, punten 47 tot en met 79), en ten tweede op het arrest van 14 mei 2019, M e.a. (Intrekking van de vluchtelingenstatus) (C-391/16, C-77/17 en C-78/17, EU:C:2019:403, punten 105 tot en met 112), ter ondersteuning van haar standpunt dat artikel 33 van het Verdrag van Genève niet onverenigbaar is met het afgeleide recht en, bij uitbreiding, met het primaire recht. Verwerende partij heeft voorts verwezen naar de conclusie van advocaat-generaal Wathelet in de gevoegde zaken M e.a. (C-391/16, C-77/17 en C-78/17, EU:C:2018:486, punten 95 tot en met 103), met betrekking tot het vraagstuk van de verenigbaarheid van artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95 met artikel 18 van het Handvest en artikel 78, lid 1, VWEU.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 26 Volgens de verwijzende rechter zijn partijen het erover eens dat de feiten die tot de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van de aanvrager hebben geleid, betrekking hebben op bewijs voor gedragingen en/of daden in het verleden van de aanvrager voorafgaand aan zijn binnenkomst in de Republiek.

- 27 De verwijzende rechter houdt rekening met de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar de verzoekende partij verwijst. Naar het oordeel van deze rechter toont deze rechtspraak aan dat er soortgelijke vragen zijn opgeworpen in andere zaken, maar dat de specifieke vragen die in het hoofdgeding zijn gesteld daarin niet zijn beantwoord.
- 28 De verwijzende rechter verwijst met name naar het arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2019, M e.a. (Intrekking van de vluchtelingenstatus) (C-391/16, C-77/17 en C-78/17, EU:C:2019:403). In die zaken hebben de verwijzende rechters het Hof gevraagd of de bepalingen van richtlijn 2011/95, op grond waarvan de lidstaten de vluchtelingenstatus kunnen intrekken of weigeren te verlenen, een beëindigings- of uitsluitingsgrond vormen die niet in het Verdrag van Genève is opgenomen. Aan het Hof is gevraagd of de litigieuze bepalingen van richtlijn 2011/95 geldig zijn gelet op de bepalingen van het Handvest en het VWEU, op grond waarvan het asielbeleid van de Unie het Verdrag van Genève moet eerbiedigen.
- 29 Het Hof heeft geoordeeld dat de bepalingen van richtlijn 2011/95 betreffende de intrekking van de vluchtelingenstatus of weigering om deze status te verlenen op gronden die verband houden met de bescherming van de veiligheid of de gemeenschap van de lidstaat van ontvangst, geldig zijn. Het Hof heeft benadrukt dat de intrekking van de vluchtelingenstatus en de weigering om deze status te verlenen niet tot gevolg hebben dat een persoon die gegronde vrees heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd, de vluchtelingenstatus of de rechten die het Verdrag van Genève aan die status verleent, worden ontzegd, waardoor het begrip „vluchtelingenstatus” in de zin van het Verdrag van Genève moet worden onderscheiden van het begrip „vluchtelingenstatus” zoals dit is gedefinieerd in richtlijn 2011/95.
- 30 In dat arrest heeft het Hof om te beginnen geoordeeld dat richtlijn 2011/95 weliswaar een Europees stelsel ter bescherming van vluchtelingen invoert, maar niettemin op het Verdrag van Genève is gebaseerd en de volledige naleving van dit verdrag beoogt te verzekeren. In deze context heeft het Hof gepreciseerd dat een derdelander of staatloze die gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst of verblijf, moet worden aangemerkt als vluchteling in de zin van richtlijn 2011/95 en het Verdrag van Genève, ongeacht of hij formeel de vluchtelingenstatus in de zin van richtlijn 2011/95 heeft verkregen. In dit verband heeft het Hof opgemerkt dat richtlijn 2011/95 de „vluchtelingenstatus” definieert als de erkenning als vluchteling door een lidstaat en dat deze handeling louter declaratoir is en niet constitutief is voor de hoedanigheid van vluchteling.
- 31 Het Hof heeft vervolgens benadrukt dat de in de richtlijn genoemde gronden voor intrekking en weigering van de vluchtelingenstatus in wezen overeenkomen met de gronden die volgens het Verdrag van Genève de uitzetting van een vluchteling rechtvaardigen. Het Hof heeft benadrukt dat, hoewel in gevallen waarin aan de voorwaarden voor het aanvoeren van die gronden is voldaan, de toepassing van het Verdrag van Genève ertoe kan leiden dat een vluchteling de door het beginsel

van non-refoulement geboden bescherming verliest om niet te worden uitgezet naar een land waar zijn leven of vrijheid kan worden bedreigd, de richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de in het Handvest neergelegde rechten, die elke mogelijkheid van uitzetting naar dat land uitsluiten. In die omstandigheden heeft het Hof geoordeeld dat het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming toekent dan de bescherming die door het Verdrag van Genève wordt gewaarborgd, aangezien de lidstaat van ontvangst met het oog op het waarborgen van de bescherming van de veiligheid en de samenleving van deze lidstaat, binnen de grenzen van richtlijn 2011/95 de mogelijkheid heeft om de toekenning van de vluchtelingenstatus in te trekken of te weigeren, terwijl het Verdrag van Genève juist om dezelfde redenen de terugkeer van een vluchteling naar een staat waar zijn leven of vrijheid kan worden bedreigd, toestaat.

- 32 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de intrekking van de vluchtelingstatus of de weigering om deze status te verlenen niet tot gevolg heeft dat aan een persoon die gegronde vrees heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd, de vluchtelingenstatus wordt ontzegd of dat hij deze status verliest. Hoewel deze persoon immers niet of niet langer toegang heeft tot alle rechten en voordelen die de richtlijn aan personen met de vluchtelingenstatus toekent, verkrijgt of handhaaft hij de toegang tot bepaalde in het Verdrag van Genève neergelegde rechten. Het Hof heeft derhalve geoordeeld dat de bepalingen van de richtlijn in kwestie verenigbaar zijn met het Verdrag van Genève en met de bepalingen van het Handvest en het VWEU die de naleving van dit verdrag voorschrijven.
- 33 De verwijzende rechter verwijst met name naar de punten 79, 80, 81 en 93 van dat arrest.
- 34 In het arrest van 9 november 2010, B en D (C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661), heeft het Hof geoordeeld dat de in geding zijnde uitsluitingsgronden [artikel 12, lid 2, onder b) en c)] moeten worden uitgelegd als het gevolg van in het verleden gestelde daden, waarbij elk actueel gevaar dat een vluchteling voor de betrokken lidstaat kan opleveren, niet in het kader van artikel 12, lid 2, maar enkel in het kader van artikel 14, lid 4, of artikel 21, lid 2, in aanmerking kan worden genomen.
- 35 De verwijzende rechter verwijst met name naar de punten 100 tot en met 105 van dat arrest.
- 36 In die omstandigheden acht de verwijzende rechter het noodzakelijk de prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie voor te leggen.